

Ma olen ju õpetaja!

Möödunud nädala järjekordne kooliskandaal oli maiuspalaks neile ajakirjanikele, kes unustasid, et Lauri Leesi nime tuleb eelkõige seostada pedagoogikaga. Kui minu nimi üldse Eesti kultuurilukku jääb, siis ainuüksi siia. Ma pole poliitik, mul pole selles vallas ambitsioone ega annetki. Eelmistel valimistel konsulteerisin Tiit Vähit haridusküsimustes, sest ka tema nägemuses pidi tookord haridusministriks Peeter Kreitzberg saama. Seekord olen Keskerakonnale lähedalseisev isik samal põhusel.

Kreitzberg on pedagoog-teadlane ja meil on ühine pedagoogiline kreedo. Rohkem mind poliitikaga miski ei seo. See, et Edgar Savisaar naljaviluks minu ja Voldemar Pinni nime haridusministri kandidaadidena Kreitzbergi nime kõrvale paigutas, on lihtsalt nali. Kordan veel: ma ei taha saada ministriks, ma ei taha Riigikogusse. Keskerakondlase Lauri Laasi nimi ei ole väljamõeldis, selline inimene on tõepoolest olemas.

Ja veel: kui mul on jumalast antud võime viljeleda huumorit ja satiiri, kas siis sellest tohib ärrituda? Kui humorist vis-

“Ma ehk ei ole Eesti kõige nirum pedagoog.” Tallinna Prantsuse Lütseumi direktor Lauri Leesi paar aastat tagasi oma kõige nooremate hoolealuste keskel.

MARKO MUMM

kab nalja Juhani või Mari üle, eeldab ta, et sama Juhan ja sama Mari ka kaasa naeravad. Eestlastel tuleks humoriste-satiirikuid eriti hoida, sest neid on meil vähe.

Tallinna Prantsuse Lütseumis on 640 õpilast ja kaks kor-

da rohkem lapsevanemaid. Markantsem osa nendest inimestest armastavad meie kooli ja usaldavad ka selle kooli õpetajast koolijuhti. Selge on see, et on ka neid, kes ei mõista, miks selles koolis õpitakse Charles Baudelaire'i “Kella”

või Naatsaretlase “Kadunud poega” või lauldakse neljas keeles vene romanssi “Dorogoi dlinnoju”.

Ma ehk ei ole Eesti kõige nirum pedagoog. Miks küll lapsevanemad-informaatorid nii oma laste tuleviku pärast mu-

ret tunnevad? Oleme juba ellu saatnud kolm lendu lütseumlast, kõik nad on ülikoolides, üks vist on praegu lapsega kodus ja ühel on akadeemiline paus. Miks peaks siis nendel lastel, kes juba algusest peale lütseumlased, teisiti minema?

Ja veel mõtlemisainet. Kuju-tage ette, et Mark Soosaar saab minult kirja: “Mark, sa igavene tainapea, kui sa homme kohale ei ilmu, ma tapan su!” Kas sellest kirjast saab järeldada, et Lauri Leesi kavatseb tappa Soosaare? Miks rebiti siis mitte käsikirjana, vaid koolisest distsipliini taotlev kirjatekst (nõus, et mitte minu parim) välja meie kooli kontekstist, tehti sellest igasugust euroopalikku eetikanorme eirav kõmu-uudis, unustades, et tegu on õpetajaga, kes on loomult väga sarnane tolele õpetajale, kelle me koos septembri alguses 1998 maha matsime. Tolle õpetaja tegid ju suureks tema õnnestumised, mitte ebaõnnestumised.

Moraalse ja füüsilise atentadi vahemaa on ebamäärane. Praegu tundub mulle igavik lähedasemana kui kunagi varem.

LAURI LEESI,
*Tallinna Prantsuse
Lütseumi direktor*